

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μία μέρα, στον Παράδεισο όπου κατο-
κει ο Έρωτας, περιστοιχισμένος από ζευ-
γάρια αγαπημένων, διαδόθηκε η είδηση πώς
η γυναίκες της γης είχαν απαρνηθεί τις α-
γάτες τον και πώς καινούια άντρες δεν έ-
μενε πιστή στον αγαπημένο της.

Ο Έρωτας όμως δεν μπορούσε να το
πιστέψει αυτό κι ήθελε να βεβαιωθεί με τα
όια του τα μάτια. Κατάβηκε λοιπόν μια
λαμπρή αχτίδα του ήλιου και κατέβηκε στη γη.

Κατά τα χωράμια, βρέθηκε μέσα σ'
έναν κήπο γεμάτο από κρίνα κι' από λουλού-
δια μωρομένα. Τα φάρια, που δεν είχαν ά-
νοιξει ακόμα, μόλις άνοιξαν τον Έρω-
τα. άμείως ξεσηλωσαν τον κήπο. Και τα παι-
διά, που φτερουγίζαν γύρω του, άρχισαν μελωδικούς κελαιοδίσους.

Ύστερ' από λίγο, ο Έρωσ φερόντας άντ' τον κήπο, πήγε στην
πλατύτητα πλατεία της μεγαλύτερης πολιτείας του κόσμου και πα-
ρωσιάστρις εκεί ξεκινάει στα πλάθη.

Είχε μακριά χροιάμενα μαλλιά, σφαιμένα προς τα πίσω, κι' ήταν
όλοζωρος στολισμένος με πολύτιμα πετρώδια, που άστραφταν και
φτερουγίζονταν.

Στεκόταν όρθος άπένω σ' ένα άμιάκι κι χειρονομούσε, ενώ γύρω
του πετούσαν άειπτητα λευκά περιστέρια.

Βλέποντας κινείσ το νεο κι' άγριωμο πρόσωπο του, το φοβερό
σάν άστραχι κι' όραιο σάν λουλούδι, καταάβηκε πώς βρισκότανε
μπρός σε θεό μεταμορφωμένο.

Καθώς ήταν φοβικό, ό έργοιός του παράξε-
νο αυτό ξένοι κινήσε την περιόχμη όλης της
πολιτείας, από τη μια άκρη στην άλλη.

Όλες η γυναίκες είχαν άφήσει τα σάβια τους,
ή φταχξέ τις πενηχοξέ των καλόδες, ή πλούσιες
τά μεγαλοπρεπή μέγαρά τους.

Η όθως τον μοναστηριών είχαν άνοιξει μό-
νες των κι' όλες η καλύτερες ξεγύθρησαν έξω. Τά
στολίσια είχαν μείνε χωρίς μαθήτοσε, γιατί έ-
τροξάν όλες στην πλατεία, με τα μάτια κερφο-
μένα στον όραιο και περήγανο ξένο.

Τότε έβλεπός γύρωσ προς τό πλάθος, που τον
κόττασε με θαυμασμό, κι' είπε :

— Βλέμματα άστέρια, χαμογέλα λουλουδιένια,
χάρως, θέληγτρα, καλλονές, ό γυναίκες, άκούστε
με... Μάθετε πώς δεν ήθα σ' αυτόν τον τόπο
με την έλιθια να κερδίσω τίποτο... Δεν πούλιω,
άλλά χαρίζω! Δεν δίνω βίωος ούτε πατέλα, ούτε
στολίσια, ούτε άρώματα, ούτε φτασίδια, γιατί έ-
σοξέ είστε δυσχερότερης άντ' την άνδρα κι' δεν
έχετε ανάγκη από τίποτο... Προσέχω φορέματα, άλλά φορέματα
που δεν θα τα βρήτε σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου, φορέματα
μακριά. Έχω δύο είδων άντ' αυτά, κόκκινα και λευκά. Πριν διαλέ-
ξετε όθως, πρέπει να σξέ πού τά πλεονεκτήματά τους. Τά πρώτα, τά
κόκκινα, πραγματικοδιν κάθε έπιθύμια, φέρνουν πλούτη, παρξουν
δυσχερόσοσε, άλλ' απομακρινών από τό δρόμο της άρετής. Η γυ-
ναίκα που θα φορέσει κόκκινο φόρεμα, δεν μένει πιστή ούτε πόν άνα-
ρα της, ούτε στο φίλο της...

Άλλά η γυναίκες, μόλις όκουσαν αυτά τά λόγια, μαζεύονταν γύρω
άντ' τ' άμιάκι, απρόθυμες ή μη την άλλη κι' άπλωσαν τά χέρια τους
γι' η άρπάξουν τά κόκκινα φορέματα.

Ο Έρωσ όμως ξεκοσώθηκε άτάφοσ :

— Όταν πάρτε άσπρα φορέματα, αυτά θα σξέ κάμουν ν' αγα-
πήσοτε και ν' αγαπηθείτε με την εύφάνια εκείνη γαλήνη που τόσο λα-
τράσ η ψυχή... Καμία φιλοδοξία, καινού μετάνοια, καινού άπογοή-
τεσι δεν θα σξέ βασανίξη... Όχι γάντε τίμες και πιστέξ και θάχετε
άντρες και φίλους τίμιους και πιστούς. Δεν θα σξέ χαρίσουν βασιλικά
πλούτη και πανάκριβα δώρα, ούτε θ' άνάψουν στο χείλι σας τις
φλόγες του λάθους... Άλλά θάχετε στο στόμα σας και
στο μέτωπό σας μια άτέλειωτη δυσχερότητα, σάν να σξέ άγγιξε έλαμρα φτεροθύ άγγελική,
αντισμένη με τη δροσιά του Παράδεισου...

Βλέμματα άστέρια, χαμογέλα λουλουδιένια, χάρ-
ως, θέληγτρα, καλλονές, ό γυναίκες, προτιμήστε
τά λευκά φορέματα, που είνε πιο λευκά κι' από
τά λευκότερα κρίνα!

Άλλά η γυναίκες με δικτύλεια των άφρων αν
τελειώσο το λόγο του, γιατί από παντού άρχισαν
να φωνάζουν :

— Κόκκινα, κόκκινα! Όθελουμε κόκκινα!...

Ο πραγματιστής δεν ήξερε πού να πρωτα-
κόση, τόσο πολλές ήταν ό θύροδοξέ που έκαναν...

Μοίραξε με τα δύο του χέρια τά φορέματα, άλλά δεν πρόφτανε να
τά όοση.

Η μοραρά βστάξε ως τη νύχτα. Κι' όλες, φτωχές, πλούσιες,
βασιλοπούλες, κελιογής, μαθήρες, δεν άποφάσαν να φτουν παρη
μύνο όταν είδαν όλότεια άδειο το κβώτιο με τά κόκκινα φορέματα.

Έμενε ακόμα ένα άλλο κβώτιο, που δεν είχε καθόλου άνοχτεί.
Και μέσα σ' αυτό ήταν άταραχτα τά λευκά φορέματα που καινού
δεν τάχε ζητήσει...

Ο Έρωτας επανέλαβε τά ίδια σ' όλα τά μέρη της άκοσμήνης,
από τις μεγαλύτερες πρωτεύουσες ως τά μικρότερα χωριά, άλλά
παινήνι δεν βρήκε μια γυναίκα που να του γυρένη άσπρο φόρεμα.

Στό τέλος τον έκαρξέ μια άβάσταχη μελαγχολία κι' άτελειώσα.
Η είδηση λοιπόν, που του είχε φανεί άπίστευτη στην άκρη, ήταν ή
λήθη...

Ο Έρωτας, ό μεγάλος αυτός θεός, που τον ελάτρευαν άλλοτε
τόσο πιστά, είχε μείνει τώρα χωρίς όπαδοξέ. Οι άνθρωποι είχαν απα-
ρνηθεί την εύκαρη, την άδολη, την άγνη αγάτη, και είχαν οχτείε στη
δυσχερόσο, στην πολυτέλεια και στο πλούτη.

Μία μέρα, ενώ ό Έρωτας καθόταν σε μάν ήσυχη άεροθαλάσσια
κι' όνειροτολούσε μελαγχολικά, άκουσε μέσα στη σγαλιά κβώτιο βη-
ματόν.

Ήρθεσ το κεφάλι του μ' άτορία και κάτω από τό φως της σελή-
νης είδε μια κόρη ντυμένη φτωχικά, άσχη, άλλ' όραιο και χαρο-
τόμην.

Ζύγωσε τον Έρωτα φοβισμένα και με φωνή τραμμένη του είπε :

— Φοβόμια πού, άλλά μη θυμώσο με
μην... Όλη την ήμέρα σήμερα η γυναίκες φώ-
ναξαν και ζητούσαν κόκκινα φορέματα γύρω από
τ' άμιάκι σου. Έπαθή είμα δειλή, δεν τόλμησα
να σου γυρέρω κι' έγω, άλλά θάθελα νύχτα ένα
φόρεμα...

— Κι' έσύ, καλή που κόρη;

— Και, Τη βλέπεις εκείνη τη μικρή καλύβα,
στην άκρη του μοναστηριού; Είνε του θείου μου
να της θέιας μου, και κατοικόξ μαζί τους. Αί-
τούξ έγγωσοσε όξ γυνέξ, γιατί ό πατέρας μου
κι' η μητέρα μου πέθαναν από νοσξς και μ' ά-
φρησαν ορφανή. Έχουν κι' ένα γιό, δύο χρόνια
μεγαλίτερο από μένα, που δουλεύει στο χωρά-
φι, ενώ έγω φυλάγο τά πρόβια. Άγαπό τον
ξυδερφό μου και μ' αγαπά κι' έκεινο... Ύστερ'
από λίγες μέρες πρόκειται να γίνη ό γάμος
μας... Τίποτε άλλο δεν έπιθύμω, παρά να ζήσω
μαξό του εύτυχισμένου, μόνοντά τον τίμα και
πιστή. Με καταλαβαίνεις τώρα τί θέλω και, άν
δεν σοξέ είναι δύσκολο, θα σε παρακαλέσω να
μού δώσης ένα άσπρο φόρεμα...

Ο Έρωτας σπρώθηκε έπάνω κατάληκτος κι' όφωσε τά μάτια
του στον οθρανό. Ύπαρχε λοιπόν αυτή η γυναίκα που ήθελε να
μείνη πιστή... Κι' αυτό του ήταν παραμύθιο από άρετό...

Πήρε έπειτα ένα λευκό φόρεμα, πιο λευκό κι' από τό χιόνι, πιο
λευκό κι' άντ' τό λευκότερο χιόνι, και της τό έδωσε στα χέρια μ' ή
νέκρωστη άγαλλίαση.

Άλλά ήθελε να άνταμείνη ακόμα καλύτερα αυτή τη φτωχή κόρη,
την τόσο γλομή και τόσο παρανοστιχτή.

— Πότε θα σε παντρεύουν; τη ρώτησε.

— Την ερχομένη Τρίτη του πορι, μου φαίνεται. Άλλά δεν θα κά-
μουν μεγάλη τελετή, γιατί είμαστε πολύ φτωχοί...

Κι' έδάκρυνσε, σκίθοντας τ' όραιο της κεφαλή προς τη γη.

— Μην παρανοστινέξ, της είπε ο Έρωτας. Θα σοξέ γίνη μια λαμ-
πρή και πλούσια τελετή, τέτοια που δεν είνε στο γάμο ούτε της πιο
μεγάλης βασιλοπούλας του κόσμου...

Και γλυστορνάσε έπάνω σε μια άχτίδα της σελήνης, άνέβηκε χα-
ροχόμενος στού Παράδεισου τά δώματα, όπου ήταν η παντοτεινή του
κατοικία.

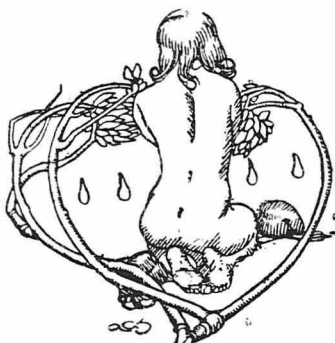
Είχε άποφασίσει να τμήση με την παρξοσία του τό γάμο
της φτωχής κοπέλλας και να πάρη μαξό του κι' άλλους πολ-
λούς άκολούθοξ.

Όταν έφτασε ή όρωσμένη μέρα, κατέβηκε στη γη, έχοντας
στη συνουδία του τά πιο δοξωμένα ζευγάρια των έραστών.

Έκει ήταν ό Ρωμαίος και η Ιουλιέττα, ή
Λαίρα κι' ό Πετρούχλης, ό Άβελάρδος και ή
Ελοίσα κι' άλλοι ακόμα.

Η τελετή γιά τό γάμο της φτωχής βοσκο-
πούλας προημυνησάν όραιο και μεγαλοπρεπή,
με τον Έρωτα και τόσους άλλους ξεκουστοξ
προκαλεσμένους.

Άλλά όταν ή θεική αυτή συνουδία κατέβηκε
στη γη κι' έφτασε κοντά στην καλύβα της κό-

ΟΤΑΝ ΕΓΓΑΣΙΛΕΥΕ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΕΣ ΔΙΚΕΣ

"Όπως και άλλοτε εγγράφαμε, κατά το μεσαίωνα, όταν οι δικασταί δεν είχαν επαρκείς αποδείξεις για την έννοχ των κατηγορουμένων, κατέφευγαν σε διάφορα είδη δοκιμασίας, εκ των οποίων η σπουδαιότερη ήταν ή Σταυροκρισία, ή Πυρροκρισία και ή Ύδροκρισία.

Στη Σταυροκρισία οι κατηγορούμενοι προσήρχοντο στο θυσιαστήριο του ναού και εστέφανον δάθυον, σιαπληρό και άνηγοτό, έχοντες τα πόδια τους κολιμημένα και τα χέρια άλωμένα πάνω σ' έναν σταυρό.

Στη μέση του θυσιαστηρίου ήταν τοποθετημένος ο παπάς, ο οποίος διάβαζε διάφορα βραχέα και ψαλμούς παρουνί δικαστών και πλήθους περιέγγον, οι οποίοι είχαν το δικαίωμα να παρίστανται στις δοκιμασίες αυτές.

"Όπως λοιπόν εκ των κατηγορουμένων, κατά τη διάρκεια του μακροτάτου διαβάσματος των τροπαίων, κατέβαζε κορσασμένω τα χέρια του άπ' το σταυρό, εκηρμόσθε ένοχος και κατεδικάζετο.

Στη δοκιμασία όμως αυτή, οι κατηγορούμενοι είχαν το δικαίωμα να παρευρίσκονται... δι' αντιπροσώπων! Μπορούσαν δηλαδή να στέλλουν άλλους για να δοκιμαστούν, διαλέγοντας, φυσικά, και πληροφονώντας για το μαρτύριο αυτό, ανθρώπους γερούς και ν' αντέχοντο στους κόπους.

Με τόν τρόπο αυτό εκδικάζοντο, όχι μόνον οι πολίται, αλλά συχνά και αυτοί οι βασιλείς. Ή Σταυροκρισία κατηγορήθη από τον Λουδοβίκο τον Άγαθο στα 826, γιατί ή βίβρας πολύ βάρβαρο μέσον εκδικάζετο.

Στην Πυρροκρισία, ο κατηγορούμενος υποχρεωνόταν να περάση πάνω από δάτω—δέμα περαστικαμένα σίδερα με τα μάτια δεμένα και τα πόδια γυμνά.

"Όποιος περνούσε όλα αυτά τα σίδερα, χωρίς να πάθη τίποτε και έχοντας σώως στην άδυνατα των δικαστών, εκηρμόσθε άθώος και άπληλάσθετο από κάθε άλλη εδνήνη.

"Όπως όμως —και πολύ φυσικά— καγόταν, έθωροετο ένοχος και έτος της τιμορίας του καριμάτος, ελάβαινε επιπροσθέτως κ' άλλη.

"Αν οι κατηγορούμενοι ήταν πολλοί, υπεχρεωνόταν να πάρουν και να φέρουν όσο απορροΐσαν μικρότερα μη παρακαταμένη σμάια. Ο νοστής του περιέγγον αυτού άγονισμάτος εκέρδιζε και τη δίκη.

Στην Ύδροκρισία, τέλος, μπροστά στους δικαστάς και στον ιερέα, ύπηρχε ένα καζάνι με βραστό νερό, μέσα στο όποιο έφρχονταν ένα δαχτυλίδι.

Ο κατηγορούμενος τότε έβρασε να βυθισθί εκεί μέσα ολόκληρο το χέρι του και να βγάλη το δαχτυλίδι, χωρίς να παρουσιάσθω στο δέμα του ή παραμικρότερη φουσκάλα ζυματισμάτος, άλλως εκηρμόσθετο ένοχος.

Ύπηρχε όμως και ένα άλλο είδος δοκιμασίας, με νερο, κρυο αυτή τη φορά. Οι ύπαρξται του δικαστηρίου, οι σημερινοί κλητήρες δηλαδή, έδεναν το δεξί χέρι του κατηγορουμένου με το δεξί πόδι και το άριστερό μαζί με το άριστερό.

"Έπειτα τον έφεραν σπρωτό στην άσρη μιας μικρής δεξαμενής και τόν έφρχαν μέσα. Αν ο κατηγορούμενος βυθιζόταν άμέσως, έθωροετο άθώος και έλευθερονόταν. Αν όμως στεκόταν στην επιφάνεια, εκηρμόσθετο ένοχος και υποβαλλόταν στη σχετική τιμορία.

"Ένας άλλος, επίσης περιέργος όσο και... άνόητος τρόπος διαδικασίας, ήταν ή λεγομένη Άρτοκρισία. Σ' αυτή η κατηγορούμενος ήταν ύποχρεωμένος να πάρη και να καταλήθί ένα κομμάτι ψωμιού, το όποιο είχαν έξορκίσει προθήτερα οι παπάδες.

"Αν ο κατηγορούμενος ήταν πραγματικός ένοχος, έπίστειναν ότι το ψωμί θα τού σκάλλοντο στο λαμό και θα τόν έπυργε. Αν όμως ήταν άθώος, το ψωμί κατέβαινε κάτω μ' εικολία και ο κατηγορούμενος την εγγύτιονε έτοι φτηνά.

Όπως παρατήρησε πως ή πόρτα ήταν σκεπασμένη μ' ένα πένημο πανί.

Ο Έρωτας παραξενεύθηκε γι' αυτό και ρώτησε ένα χωριότη, που περνούσε εκείνη τη στιγμή, τι είχε συμβεί.

— Ή κόρη που κατοικούσε σ' αυτή την καλύβα, πέθανε: άποκρίθηκε εκείνος.

Τότε ο Έρωτας έφερε τα χέρια του στα μάτια και έκλαψε πικρά.

Ή άγνή παρθένα που είχε πάρει το λευκό φόρεμα, το πιο λευκό κ' από το χιόνι, το πιο λευκό κ' άπ' το λευκότερο κνήον, ήταν, αλλόμονο, νεκρή...

Μιά μονάχη γυναικα είχε βρεθεί σ' όλη τη γή που θέλησε να μείνη τίμια και πιστή, κ' όμως δεν έζησε κ' αυτή!...

KATOYA MANTES

ΘΡΥΛΟΙ, ΜΥΘΟΙ, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΟΓΑ

Τι πιστεύουν οι Άραβες για τα άλογα. Ή σημασία του χρώματος. Πεταί τ' άλογο; Πεταί!... Ή ιστορία του πολεμάρχου Μπέν Ντυάμπ. Πώς πλάστηκε το άλογο. Ο Θεός και ο άνεμος. Τι γράφει ο περιηγητής Μπαρέχι. Τα άλογα των Άράβων κ' οι χριστιανεί, κηλ κτλ.

Οι παλαιοί Άραβες έπίστειναν, ότι άπ' το χρώμα ενός άλόγου μπορεί να κρηνη κανείς για τα χαρισμάτα του. Έπίστειναν λοιπόν, ότι τα μαύρα άλογα έφρχαν γρηγορότερα, ότι τα κοκκινοκίτρα είχαν μεγαλύτερη άντοχη, κ.τ.λ., κ.τ.λ. Σχετικά λοιπόν με την αντίληψη αυτή, ύπαρχει στην Άραβία το παρακάτω χαρακτηριστικώ ανέκδοτο:

Ο μεγαλύτερος και τρωερότερος καβαλλάρης από όλους τους Άραβες, όλων των εποχών, ήταν ο ζικουστός πολεμάρχος της ερήμου Μπέν Ντυάμπ, που έζησε κατά το 1460.

Κάποτε ο Μπέν Ντυάμπ βρέθηκε με το γινώ του σε μια έχθρη περιφέρεια κ' ένας αντίπαλός του φύλαχος τόν κινήρησε για να τόν πάση αχμάλωτο, έχοντας μαζί του όλους τους πολεμιστάς της φυλής του.

Ο Μπέν Ντυάμπ, μη μπορώντας να πολεμήση με τόν αντίπαλό του, προτίμησε να φύγη. Έκείνος όμως έξακολούθησε να τόν καταδιώκει. Έπειτα από λίγη ώρα, ο Μπέν Ντυάμπ φώναξε στο γινώ του: — Τι άλογα προπορεύονται στις τάξεις τών έχθρων μας;

Ο γινός του γύρισε το κεφάλι του, κτύπησε πίσω του και άποκρίθηκε: — Μπροστά, μπροστά έρχονται άσπρα άλογα.

— Καλά, μην άνησυχής, που είστε τότε ο Μπέν Ντυάμπ. Άς τραβήξουμε προς τόν κώπο που κείναι πολλή ζέστη και σε λίγο θα τα δής να λώσων σάν το βούτερο!

Πράγματι διεπιδήθησαν προς τόν κώπο και σε λίγο ώρα είδαν κ' εύχαριστήση, ότι τα άσπρα άλογα τών έχθρων τών άρχισαν ένα—ένα να μώνον πίσω άποκαμωμένα.

—Γιά κτύπησε πάλι, τι άλογα έρχονται τώρα μπροστά—μπροστά: ρώτησε έπειτα από κάμποσην ώρα ο Μπέν Ντυάμπ το γινώ του.

—Μαύρα, πατέρα.

—Καλά, μην άνησυχής. Άς τραβήξουμε σε περσιόνη μέρη και δεν έχομε να φοβηθούμε τίποτε.

Σε λίγο πάλι ξαναρώτησε το γινώ του ο Μπέν Ντυάμπ:

—Τώρα τι άλογα προπορεύονται, παιδί μου;

—Σιδερόφιμα, πατέρα.

—Τότε σάνη όσο μπορείς, παιδί μου, και σπυρνώνασε τ' άλογο σου, γιατί αυτοί μπορούν να μάζ φτάσουν, είτε ο ίστορικός αυτός καβαλλάρης στο γινώ του!...

Μιά παλιά πάλι Άραβική παροιμία λέγει: «Αν σου ειπώνη ότι είδαν ένα άλογο να πεταί στον άέρα, ρώτησε τι χρώμα είχε. Αν σου άποκρίθων πως ήταν μαύρο, πιστέμ' τους».

Ο διάσημος περιηγητής Μπαρέχι γράφει κάπου, ότι ή άγάλη των Άράβων στα άλογα είναι έμφυτη.

Αν ρωτήσετε, λέει, και το μικρότερο παιδί στην Άραβία πως έπλασε ο Θεός το άλογο, θα σας πη: — Όταν ο Θεός θέλησε να πλάση το άλογο, φώναξε στον άνεμο:

—Θέλω να γεννηθί από σένα ένα πλάσμα δυνατό για να μεταφέρη τις διαταγές μου. Πρέπει οι ποδοί μου να το άγκαλιούν, να τόν εκτιμών και να τόν σεβούνται. Πρέπει να το φοβούνται όλοι όσοι ύπακούουν στον νόμο μου.

Ο άνεμος ύπάκουσε κ' έτσι δημιουργήθηκε το άλογο. Γύρισε τότε ο Θεός και τόν μίλησε έτσι:

—Σ' έλάσα χωρίς όμοιο σου στην κόση. Όλοι οι θησαυροί της γής βρίσκονται μπρός στα μάτια σου. Θά συντρέψης με το πέταλό σου τους έχθρούς μου, αλλά τούς φίλους μου θα τους κονοκάλεις στην ράχη σου. Αιτή εινε ή έδρα, άπ' την όποια θα ύφρονον κ' πιστοί μου τις προσεύγές τους προς μένα. Έπάνω σ' όλη τη γή πρέπει να είσαι εύνηγμένο και το πιο εύνοημένο από όλα τα άλλα πλάσματα, γιατί θα είσαι ο έρωτας τών βασιλέων της γής. Θά πετάς χωρίς φτερό και θα πολεμάς χωρίς σπαθί!...

Από την παράδοσι αυτή γεννήθηκε κ' ή παράξενη αντίληψη τών Άράβων, ότι ένα άλογο από ευγενική ράσσα, μόνον όταν βρισκεται σε χέρια Άραβος εινε εύχαριστικώ. Γι' αυτό ο Άραβος ποτέ δεν πωλούν άλογα σε άλλοθνεϊς και ποτέ πάντων σε χριστιανούς. Ο διαβόητος χαλιφής Άμπ—Έλ—Καντίβ, όταν ήταν στο άπόγειο της δόξης του, είχε διατάξει να τιμωρούνται με θάνατο οι Άραβες που πωλούσαν έστω και το χειρότερο από τ' άλογά τους, σε χριστιανούς!...

